

Τὰ πάθη του νὰ κλαίγω
 Μὲ μέλος νὰ σ' τὰ λέγω.
Κ' ὕστερα σκύψαι ταπεινὰ,
Καὶ λάλησέ την σιγανὰ,
 Καὶ ὄρκισ' την ἴς τὰ κάλλη,
 Ἐν τὸν κόρφον νὰ σὲ βάλῃ.
Ἄχ! ἀηδονάκι μ' δὲν βαστῶ
 Θὰ σὲ τὸ πῶ, εἶσαι πιστό;
 Ἐπίβουλον μὴ γένῃς,
 Ἐν τὸν κῆπον ποῦ ἐμβαίνεις.
 Νὰ ποῦ σ' τὸ λέγω φανερά,
Καὶ σὲ προστάζω αὐστηρὰ,
 Νὰ μὴ, νὰ μὴ τολμήσῃς,
 Τὰ μῆλα νὰ τζιμπήσῃς.
 Γιατί, ἀνίσως τὰ γευθῆς,
Κόφτω τὴν γλῶσσάν σου εὐθὺς,
 Σὰν ὁ Τηρεὺς, θυμήσου,
 Τῆς νέας ἀδελφῆς σου.

ιιιιιιιιιι

- 31.** Ἦλιε τώρα π' ἀνατέλλεις
 Ἐν τὸν αἰθέρα φλογερὰ,
 Τὴν ἀγάπην μου, ἂν θέλῃς,
 Στάσου ἴδέ την μιᾶ φορᾶ.